

de

eglutė

1970
balandis

1970 BALANDIS

TURINYS

PAVASARĖJANT	3	D. Lipčiūtė
RAGANĖLĖ	4	L. Gudelienė
GALVOSŪKIS	10	
ARAS IR JONAS	11	Linutė
PAVOJUS	12	L. Stačiokaitė
STRUČIO SKĖTIS	14	R. Jotvingytė
KELIONĖ I PASAKU PASAULI	17	R. Rasa
RAKETA I MARSA	23	Asiūklė
NARVYDO KELIONĖS	28	J. Šulcas
ŠYPSNIUKAI	30	
PAKRAPŠTYK PAKAUŠI	31	J. Joga
PAVEIKSLŲ PARODA	32	

eglutė

PIEŠINIAI

A. Sruoginienė — viršelis, psl. 1, 11
J. Paukštienė — 3
K. Butvydaitė — 4, 5, 6, 7, 8, 9
R. Vilgalytė — 10
E. Muliolienė — 11
A. Trinkūnas — 14, 15, 16
B. Morkūnienė — 17, 19, 21, 22
A. Balukas — 23
P. Osmolskis — 24, 26, 27
S. O. M. — 28

“Eglutė”: laikraštėlis vaikams; redakcija, administracija, spaustuvė — Nekaltai Pradėtosios Marijos Seserų, Putnam, Connecticut 06260. Kaina metams — \$5.00, vienas numeris — .50.

“Eglutė” — “The Little Fir”. Magazine for children. Published monthly except July and August by the Sisters of the Immaculate Conception. Office of Publication: Immaculate Conception Convent, Putnam, Connecticut 06260. Subscription - \$5.00 yearly, single copy - .50. Second class postage paid at Putnam, Connecticut 06260.

Atskubėjo linksmos dienos —
Bus dainelių, bus gėlių!
Žengia stirna ilgakaklė
Pievos jaunu takeliu.

PAVASARĖJANT

Danutė Lipčiūtė

Voverytė gilę neša —
Ji pernykštė, bet skani.
Rasos nuo žiedelių laša,
Žaidžia spinduliai šilti.

Žvirblis čirškia, kąsnio prašo.
Oi, išdykėlis tasai!
Vėjas plunksnas sklaido, pašo,
Saulė juokiasi aukštai.

RAGANĒLĒ

Liūda Gudeliene

Senoj, sukrypusioj trobelēj, maža raganėlė nerimavo. Nusibodo jai raganiškas gyvenimas. Nebenorėjo žaisti su pelėdų iškamšom, nei gaudyti šikšnosparnių, nei taisyti juodo katino už uedegos. Nebeįdomu buvo nei ant šluotos jodinėti. Raganėlė norėjo gyventi taip, kaip kiti vaikai. Ji norėjo važinėti dviračiu!

— Dviračiu? Kas gi matė ragana ant dviračio? Nukrisi, kaulus susilaužysi, — senoji ragana bandė atkalbėti savo dukrą.

Bet raganėlė neklausė. Tik stukseno basa koja į žemę ir vis kartojo:

— Aš noriu pas vaikus. Aš noriu dviračio.

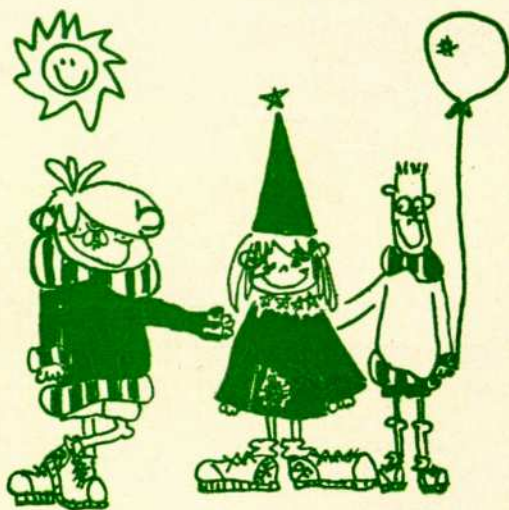
Pagaliau mama nusileido.

— Gerai, gausi dviratį. Tik pirma turėsi sudeginti savo šluotą. Ir atsimink, sykį sudeginus, šluotos nebeatgausi.

— Nereikia man to seno tranto! — sušuko raganėlė ir, pagriebus iš kampo dumbliną šluotą, įgrūdo ją į pečių. Šluota sušnypštė, sutraškėjo ir pranyko liepsnose. Sunkūs, juodi dūmai pakilo į orą, išraizgydami nejaukias šmėklas, kurios vartėsi ir pynėsi tol, kol sudribusios ant žemės, pavirto į naują, blizgantį dviratį.

Raganėlė net suklykė iš džiaugsmo. Greit užsimetė driežo odos apsiaustą, užsimaukšlino skrybėlę ant kudlotų plaukų ir nurūko pas vaikus.

— Žiūrėkit koks hipis atvažiuoja! — sušuko vaikai, pamatę raganėlę. Bet apžiūrėję blizgantį dviratį, nutarė priimti ją į savo būrį.

Visą dieną žaidė ir išdykavo raganėlė su vaikais. Ėjo lenktynių, mėtė sviedinį, net ledų ant pagaliuko palaižyti gavo. Ledais ji nusivylė. Tokie saldūs, šalti, net dantis sugėlė. Nesuprato raganėlė, kodėl vaikams jie taip patinka.

Kai kažkas pasiūlė baseine pasimaudyti, raganėlė mielai sutiko. Tačiau ir maudytis jai nepatiko. Nepratus priešvaraus vandens, ji labai išsigando, kai juodi suodžiai atsiskyrė nuo jos kūno ir nuplaukė tolyn. Atrodė lyg ją visą vanduo norėjo ištirpdyti.

Saulei nusileidus, vaikai pradėjo skirstytis.

— Kur jūs einat? — paklausė raganėlė.

— Namu. Vakarienės, — atsakė vaikai.

— O ką jūs paskiau darysite?

— Ruošim pamokas.

— O paskiau?

— Paskiau eisim miegoti.

— Visą naktį? — stebėjosi raganėlė. Ji labai nusiminė.

Kada raganoms prasideda įdomiausias gyvenimas, žmonių vaikai eina miegoti. Kiek linksmybių jie praleidžia! Kokias puotas pramiega!

Atsisveikinus su vaikais, raganėlė dar ilgai važinėjo dviračiu tuščiomis miesto gatvėmis. Pamažu ėmė gęsti šviesos languose. Laikrodis išmušė vidurnaktį. Raganėlei darėsi nuobodu. Aukštai danguje ji pastebėjo kelis judančius taškelius, panašius į šikšnosparnius. Netrukus taškai pradėjo leisti žemyn ir pranyko už medžių. Raganėlė ėmė uostyti orą.

— Ten raganų puota! — užuodžius nudžiugo. Greit užšoko ant dviračio ir nudulkėjo į parko pusę.

Tikrai! Mažoj pievelėj linksminosi raganos. Vienos įdinėjo ant šluotų ir klykavo spiegiančiais balsais. Kitos užkandžiavo susispietusios aplink išdžiūvusią jaučio skūrą, ant kurios buvo sukrauti įvairūs skanėstai: kepti šikšnosparniai, pelėdų kiaušiniai, marinuoti sliškai, pelių uodegos tarakonų sose ir juodas, kunkuliuojantis gėrimas.

Raganėlei prisiartinus, iš būrio išsiskyrė senoji ragana ir, kasydamasi karpą ant nosies, sukikeno:

— Che, che, che! Kodėl gi taip greit sugrįžai? Ar nepatiko tau vaikų žaidimai?

— Tai kad jie turi pamokas ruošti, — tyliai murmėjo raganėlė, — ir maudytis — ir visą naktį miegot... — Aš noriu geriau su jumis skraidyti.

Bet kaip gi ji skraidys? Tik dabar atsiminė raganėlė, kad savo šluotą pati sudegino. Išsigando, nusiminė ir, dviratį apsikabinus, pradėjo verkti.

Senoji ragana, kaip ir visos mamos, pasigailėjo savo dukros. Mostelėjus ranka, sušaukė visas raganas pasitarti. Šios ilgai klegėjo, tarėsi, paskui sustojo ratu aplink dviratį. Murmėdamos kažką panosėj, barstė jį baltais milteliais ir krapino juodu, putojančiu skystimu.

— Na, dukrele, sėsk dabar ant dviračio, — šypsodamasi kvietė senė.

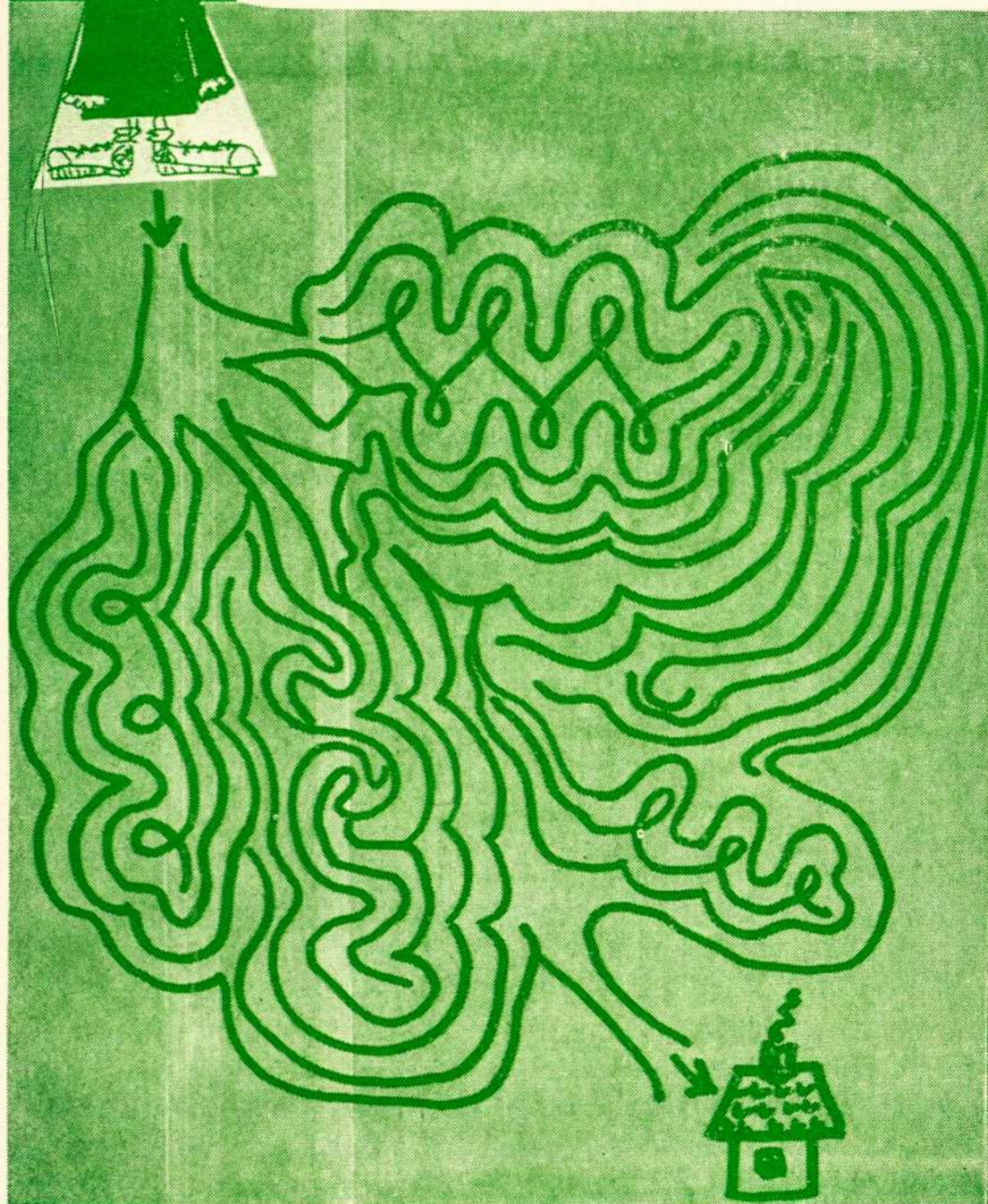
Vos raganėlė užsisėdo, iš dviračio ištryško raudona liepsna ir, kartu su sproginėjančiom kibirkštīm, dviratis pakilo į orą. Nuo to laiko raganėlei šluotos nebereikėjo. Linksmi kikendama dar ir dabar tebeskrajoja padangėmis.

Jei šviesią naktį išeisite kada į lauką, pažvelkite aukšty. Gal pamatysite ir jūs, kaip mažoji raganėlė su savo dviračiu suka ratą aplink mėnulį.

Beskraidydama aplink mėnulį, raganėlė
paklydo. Parvesk ją į namus.

Šį galvosūkį sugalvojo Rasa Vilgalytė, 6 sk., New York.

ARAS IR JONAS

Linutė

Aras turi kiškį.
Jonas turi meškį.

– Mano kiškis!
– Mano meškis!

Kiškis bėga,
meškis ne.

Meškis klauso,
kiškis ne.

Aras nori meškio.
Jonas nori kiškio.

Aras sako:
– Tavo kiškis, mano meškis.

Jonas sako:
– Tavo meškis, mano kiškis.

Aras turi meškį.
Jonas turi kiškį.

Aras ir Jonas kalba,
kiškis ir meškis ne.

E. MUKŠIENĖ

PAVOJUS

Linda Stačiokaitė

Sauliaus veidas degė nuo šalčio. Jis nieko negirdėjo, tik vėjo užimą, ir nieko nematė, tik sniego pūgą. Rogės vos vos judėjo, nes šunys traukė prieš vėją.

Rogėse kažkas sėdėjo, todėl jos buvo tokios sunkios. Bet Saulius pamiršo kas... O, tiesa... Juk tai jo mama. Ji serga. Jis turi ją vežt pas daktarą. Bet čia daktaro nėra — jo dėdės nėra. Ir aplink nieko nėra — tik sniegas ir vėjas...

— Sauliau, Sauliau, kelkis, — kuždėjo jam į ausį eskimukas Mikas.

Saulius pašoko kaip strėlė. Kambary tamsu ir gerokai šalta. Bet pūgos nėra. Jis ne lauke. "Tai aš turbūt sapnavau", pagalvojo berniukas, ir šiurpas perbėgo nugara. Jis prisiminė, kad jo dėdė jau dvi savaites išbuvo pietuose, gelbėdamas žmones ir gyvulius nuo baisaus gaisro.

— Jei nori, mama mus leis su ja aplankyti medžiotojų stovyklą, — tyliai kalbėjo Mikas, vis pasižiūrėdamas į Saulių, kuris taip keistai atrodė.

Saulius pagaliau susiprato, kur jis yra ir kas darosi. Jis linktelėjo galva ir abu berniukai išlindo iš patalų ir pradėjo rengtis. Jie viską darė labai tyliai, kad Miko broliukai ir sesutės nepabustų. Buvo tik trečia valanda. Saulius

pasižiūrėjo į savo laikrodį, ir, nusisukęs į kampą, kad Mikas nematytų, nusižiovavo.

Mikas jam buvo papasakojęs, kaip eskimai vyrai žiemą gyvena stovyklose gana toli nuo namų. Jie medžioja visokius žvėris kailiams ir mėsai. Kai ką parduoda nusipirkti reikalingų dalykų, o kai ką pasilaiko savo šeimai. Čia Aliaskoje nėra fabriką. Labai daug gyvenimui reikalingų daiktų atgabenami iš pietų. Ir paštas aplanko tik du kart per metus.

Besirengdamas, Saulius galvojo apie eskimus medžiotojus ir apie savo namus. Kartais jam truputį susimaišė, jis įsivaizdavo savo mamą ir tėtį, apsirengusius, kaip eskimai. Jis rengėsi pamažu, nes jau žinojo, kad Aliaskoje nušalti ne juokai. Per pusę minutės gali skaudžiai nušalti ranką, paskui reikia ilgai gydytis.

Apsirengęs, Saulius dar priėjo prie krosnies pasišildyti. Kai tik pagalvojo apie savo sapną, šaltis perėjo nuo galvos iki kojų. Ką jis darytų, jei turėtų vienas keliauti per tokią baisią pūgą šiame ledų krašte?...

Pagaliau, visi buvo pasiruošę ir ant pečių užsidėję daiktus, kuriuos turėjo nešti į medžiotųjų stovyklą. Lauke niekas netarė nė žodžio. Buvo per šalta. Ėjo moterys ir keli didesni berniukai. Visi atrodė, kaip maži, juodi kupstukai baltame sniege. Vėjas švilpė apie ausis ir užpustė pėdsakus. Saulius ėjo paskutinis, nuleidęs galvą.

Kailiniuotų žmonių eilė judėjo pirmyn, vis pirmyn. Saulius nė nepajuto, kad po truputį atsilieka. Akys pradėjo merktis ir kojos jautėsi tokios sunkios, vos pavilkio.

“Būtų taip gera truputį atsisėsti... Tik minutę...,” galvojo sau berniukas. Jis tuoj pasivys. Tik minutę pailsės. Sniegas toks minkštas... Saulius atsisėdo, tuoj užsimerkė ir užmigo.

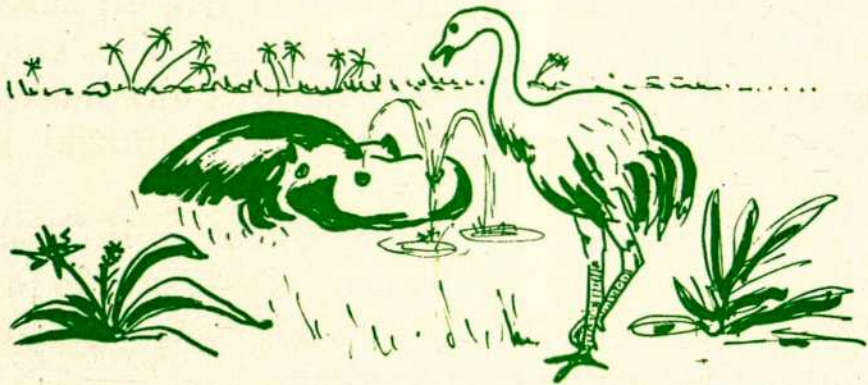
Medžiotųjų stovykloje visi linksmi sveikinosi. Žmonos iš maišų traukė visokius daiktus, kuriuos vyrams atnešė. Tik tada Mikas pastebėjo, kad Sauliaus nėra. (Bus daugiau)

STRUČIO SKĖTIS

Ritonė Jotvingytė

**Mena strutis, kas įvyko
Pakeliui į Mozambiko,
Kai prie upės Limpopo,
Susitiko Hipopo.**

**Jo tada didžiulį kūną,
Kaip dažnai Sacharoj būna,
Lyg ugnelė ipūsta
Saulė degino karšta.**

**Sprandas, kaklas ir krūtinė
Jam paraudo ir sutino,
Ir skaudėjo taip keistai —
Nepadėjo nė vaistai.**

Siuntė tada beždžionytę:
— Lipk į medį, Čip-čiryte,
Ir atneški man žalius
Palmės jaunus tris lapus.

O paskui, kiek pagalvojęs,
Prašė stirną greitakoję,
Kad parūpintų kelias
Bambukines lazdeles.

Iš lazdelių ir iš lapų
Strutis skėtį klipu-klapu
Rišo du kartu skersai
Ir devynis išilgai.

— Kas dabar man saulė, smėlis,
Kas Sacharos karštumėlis,
Kai aš prie Fernando Po,
Aplankysiu Hipopo!

Hipopo hipopotamas
Kėlė puotą. Erdvus namas
Buvo pilnas prikviestų
Jo draugų ir šiaip svečių.

Matės zebras juodais karčiais,
Lapė, šeškas ir jų marčios,
Antilopė ir ožys,
Ir gazelių poros trys.

O kai saulė vėl aptiko
Visą šalį Mozambiko,
Skirstėsi jau ir svečiai
Po plikus laukus plačiai.

Bet didžiausią triukšmą kėlė
Kakadu ir kanarėlė:
“Būki sveikas, Hipopo,
Kunigaikšti Limpopo!”

Praskleidė ir strutis skėtį,
Tartum eitų vaikštinėti,
Ir patraukė sau ramus
Per Sacharą į namus.

KELIONĖ Į PASAKŲ PASAULĮ

Renė Rasa

I

Viename dideliame mieste, netoli parko, gyveno mergaitė vardu Astytė. Ji turėjo daug žaislų, bet iš visų labiausiai mylėjo meškiuką, kurį jai senelis dovanojo Kalėdoms. Meškiuką ji pavadino Rudnosiuku. Jiedu niekada nesiskirdavo. Kai Astytė ėjo į kiemą žaisti, nešėsi Rudnosiuką. Kai su mama ėjo į parką pasisupti, Rudnosiukas suposi kartu.

Astytė net kalbėdavo su Rudnosiuku. Jai atrodė, kad jis girdi ir supranta.

Vieną dieną mama išėjo į krautuvę, ir Astytė liko viena. Ji pasiėmė Rudnosiuką, pasisodino ant kelių ir ėmė jam kalbėti.

— Tu mano geriausias draugas, Rudnosiuk. Aš tavęs niekam neatiduosiu. Net kai aš užaugsiu, tu liksi su manim. Aš tave myliu Rudnosiuk, — ir mergaitė pabučiavo meškiuko snukutį.

— Ir aš tave myliu, Astyle, — staiga prašneko meškiukas, — todėl nuvesiu tave į pasakų pasaulį.

— O kur jis yra? — paklausė mergaitė. Ji visai nenustebo, kad Rudnosiukas kalba. Juk ji seniai su juo šnekasi.

— Jis visai netoli. Bet niekas kelio nežino, tik tie, kurie jame gyvena ir tie, kurie juo tiki, — paaiškino meškiukas.

— Bet tu žinai! — sušuko Astyle.

— Žinau, nes tu man parodei.

— Kad aš niekad ten nebuvau!

— Ot ir buvai, — tvirtino Rudnosiukas. — Kiekvieną kartą, kai skaitai knygutę, tu keliauji į pasakų pasaulį. Einam, aš tau parodysiu, — ir, nušokęs nuo mergaitės kelių, meškiukas išėjo pro duris.

Astyle bėgo paskui. Meškiukas ėjo per kiemus ir per siauras gatveles, vis atsisukdamas patikrinti, ar Astyle seka paskui.

Pagaliau jie priėjo tankius krūmus. Per juos nieko nebuvo galima matyti.

— Aš bijau, Rudnosiuk! — sušuko Astyle ir sustojo.

— Nebijok, pasakų pasauly niekam nieko blogo neatsitinka, — ramino ją meškiukas.

Staiga iš krūmų išlindo didelis kudlotas šuo.

— Au-au-au! — sulojo jis ir linksmi pavizgino uodega. — Kur taip ilgai buvot? Man nusibodo laukti.

— Astyle maža mergaitė, ji negali greitai vaikščioti, — teisinosi meškiukas.

— O tu tai jau didelis! — nusijuokė šuo.

— Ar tu žinotai, kad mes ateisim?

— Visas pasakų pasaulis tavęs laukia, — atsakė kudlius. — Einam, — ir, praskleidęs šakas, jis parodė siaurą takutį. Visi trys nužygiavo takeliu per krūmus.

Krūmų šakelėse tupėjo visokiausi paukščiukai — geltonos kanarėlės, žalios ir raudonos papūgėlės, pilki žvirbliai. Visi linksmai čirškė, sveikino svečius.

— Labas, Astyle! Labas, Rudnosiuk!

Astyle staiga sustojo, rodydama pirščiuku į vieną paukščiuką, ji sušuko:

— Tai Putė! Tai mano papūgėlė!

— Astyle — mergytė, Putytė — paukštytė, — kartojo papūgėlė, tupėdama ant žemiausios šakos.

— Kodėl tu išskridai iš narvelio? Kodėl pas mane negrįžai? Aš tavęs verkiau! — nusiminus klausinėjo mergaitė.

— Bet tu norėjai, kad būčiau laisva. Norėjai, kad skraidyčiau aukštai, aukštai, — priminė jai papūgėlė.

— Astyte, skubėk, neatsilik, — šaukė ją meškiukas, ir pats pasišokinėdamas, sekė kudlių.

Astytė pasiskubino.

— Miau, — pasitiko ją balta, rudais lopais katytė, iš krūmų išlindusi. — Miau, ar prisimeni mane?

— Princese! Kaip tu čia atsiradai. Man Teta Olė sakė, kad tavęs nebėra.

— Bet tu netikėjai. Tu sakei, kad vistiek manęs neužmirši, — murkė katytė ir trynėsi apie mergaitės kojas.

— Astyte! — vėl šaukė ją meškiukas. — Paskubėk, kudlius nelauks!

Mergaitė greit paglostė katytės kailį ir nusivijo Rudnosiuką.

Pagaliau jie priėjo didelę aikštę, kurioj žydėjo gražiausios gėlės. Apie jas dūzgė bitės, medų rinko.

— Oi, kaip mes praeisim! Bitės gali įgelti, — nusigando Astytė.

— Bitės gelia tik tada, kai nori apsiginti, — paaiškino jai meškiukas. — Jei tu joms nieko nedarysi, ir jos tavęs nelies.

— Bzzzzz, tiesa, tiesa, — pritarė bitės ir visos kartu sulindo į gėlių žiedus.

— Labas, Astyte, — prabilo švelnus balsas, kuris skambėjo kaip kanklių muzika.

Mergaitė pakėlė nustebusias akis. Prieš ją stovėjo baltai apsirengusi moteris. Jos šviesūs plaukai siekė žemę, o rankoje ji laikė auksinę lazdelę. Ant lazdelės galo žibėjo žvaigždė.

— Kas tu? Tu tokia graži! — paklausė Astytė.

— Aš esu geroji laumė, apie kurią tau pasakojo senelis.

— Bet aš nežinojau, kad tu gyva!

— Pasakose viskas gyva, Astyte. Man gaile tų vaikų, kurie nemėgsta pasakų. Jie nežino, koks gražus pasakų pasaulis! Pasiklausyk.

Geroji laumė pamojo auksine lazdele, ir orą pripildė varpelių muzika.

— Kaip gražu! Kas taip skambina, ar angelai?

— Ne, ne angelai. Pasižiūrėk, — parodė laumė į gėlių žiedus.

— Oi! — Astytė priplojo rankutę prie lūpų.

Skrudelytės lingavo pakalnučių žiedelius, kurie skambėjo kaip varpeliai. Varpeliams pritarė smuiko garsai. Taip švelniai jis grojo, kad Astytei net saldu pasidarė.

Tai žiogeliai smuikavo, trindami savo sparnelius. "Cin-cin-cin" dar skambėjo rasos lašeliai, krisdami į tvenkinį. Juos nuo lapelių braukė plaštakės.

Prie orkestro prisidėjo auksinės žuvytės, kurios į taktą pliauškino vandenį uodegomis.

Iš kažinkur pasigirdo daina. Ji buvo tokia liūdna, kad Astytė net pravirko.

— Tai lakštingala, — paaiškino geroji laumė.

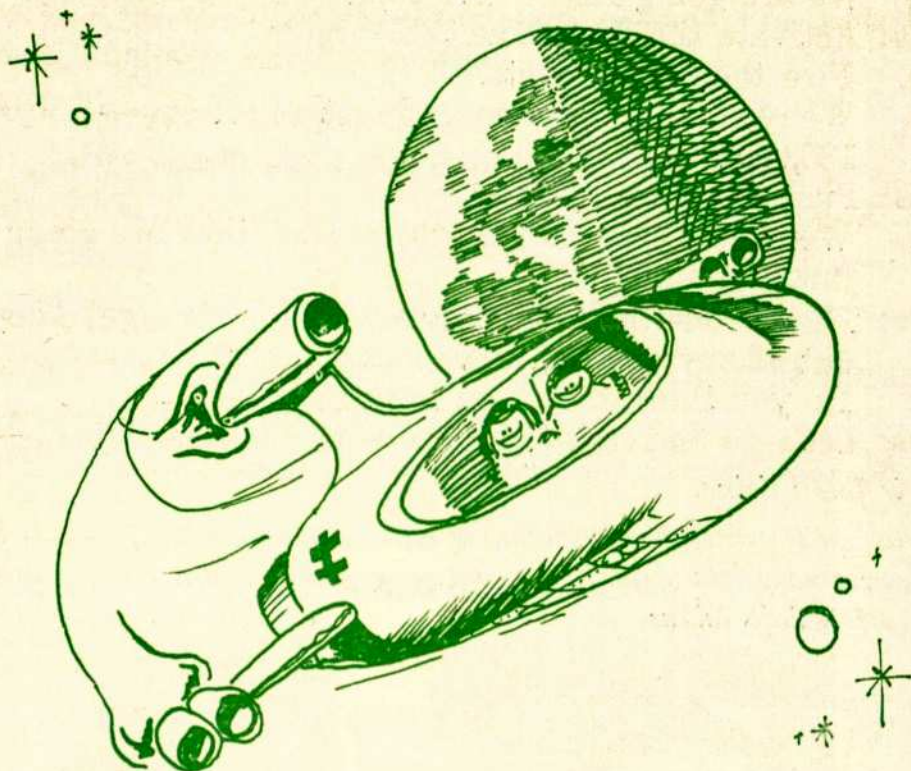
Lakštingalai pradėjus, įsijungė ir kiti paukšteliai visokiausiais balsais. Atrodė, kad visas pasaulis dainuoja, visur tik muzika.

— Einam, dabar aš tau parodysiu pasakų pasaulį, — pamojo laumė mergaitei.

(Bus daugiau)

RAKETA Į MARSĄ

Asiūklė

*Astronautai Linas ir Kęstas sėdi raketoje "Žaibas", pasiruošę šovimui.
Žemėje prie kompiuterių stovi mokslininkai Paulius ir Jonas.*

Paulius: (pradedą skaiciuoti) 10, 9, 8, 7, 6, 5, 4, 3, 2, 1, 0...

Jonas. Blastoff!

Linas ir Kęstas imituoja šovimo garsus. Seką pasikeitimas informacijoms.

Paulius: This is Mars Mission Control, come in Kęstas.

Kęstas: This is Žaibas, come in mission control, we read you.

Jonas: Check your instruments.

Linas: Roger.

Paulius: What is your altitude?

Kęstas: 40,000 miles.

Jonas: What is your speed?

Linas: 20,000 miles per second.

Paulius: 20,000 miles per second? Check your combustion ratio.

Kęstas: We are increasing speed, we're going faster.

Linas: It's 36,000 miles per second.

Jonas: This is very strange.
Paulius: (Jonui) Something's gone wrong.
Jonas: Correct your power induction.
Kęstas: We are going faster! It's 99,000 miles per second.
Paulius: Activate the fuel reduction circuit.
Jonas: Fire the retrorockets.
Linus: We're still going faster and faster: 100,000 — 150,000 — 186,000 miles...
Paulius: Push the Zigo button!
Jonas: We've lost contact with them. Now they are going faster than light!
Paulius: They broke the light barrier! That's strange! They are out of our system, we've lost contact.
Jonas: Do you think they'll go back in time?
Paulius: Let's go and talk this over with the scientists.

Paulius ir Jonas išeina.

Tuo tarpu raketa skrenda neįtikėtinu greičiu. Astronautams paspaudus Zigo mygtuką, raketa grįžta atgal į žemę, tačiau grįžta į praeitį, į 14-15 šimtmetį, į Vytauto Didžiojo laikus.

Linus: I see a planet.
Kęstas: Fire the landing rockets. Let's land, it must be Mars.
Linus: Here we go!

Linus ir Kęstas imituoja nusileidimo garsus, ir laimingai pasiekia planetos paviršių.

Atsidaro scena ir įbėga piemenėlis Jonukas su švilpyne, ūkininkas Povilas su šakėmis. Įbėga ir Ritutė su lėle, Vida su verpste, ir Viktutė su audiniu. Po visų atbėga uždusęs ūkininkas Dana su skarele ant galvos ir šluostydama rankas į prijuostę.

Visi: (klausinėja visi kartu): Kas atsitiko? Kas čia buvo? Iš kur tas triukšmas? Kas čia dedas? Kas sutrukdė man darbą?

Tada pamato raketą, kuri dar paskutinį kartą sudunda. Visi puola kniupsti ant žemės, užsidengia galvas ir meldžiasi.

Perkūne dievaiti, nemušk žemaitį!
Bet muški gudą, kaip šunį rudą!

Tuo tarpu išlipa astronautai, bet pamatę žmones, vėl įbėga į raketą.

Kęstas: Take your laser-gun.

Linas: Take your wave-shield.

Kęstas: I don't think that's necessary, they look harmless.

Linas: OK. Let's proceed.

Vėl išlipa, apsidairo, palaukia ir sustoja priešais besimeldžiančius žmones.

Kęstas: Greetings, Marcians, we come in peace.

Visi iš lėto pakyla nuo žemės ir ištempę ausis klausosi.

Kęstas: (pakartoja) Greetings we come in peace.

Žmonės patrauko pečiais, pažiūri viens į kitą, ūkininkas Povilas krapštosi pakaušį.

Linas: (rusiškai) "Zdrastvitia, mi prišli zmir".

Negauna jokio atsakymo iš žmonių, kurie tik spokso nustebę.

Kęstas: (vokiškai) "Vir komen im Ceichen des Fryden".

Linas: (prancūziškai) "Bondžiur".

Kęstas: (kinietišškai) "Una mina liha, hoho!"

Ūkininkas Povilas patrauko pečiais ir sako:

Povilas: Kokie čia kvailiai? Ir ko jie nori?

Ūkininkė Dana: Gal čia iš lenkų dvaro juokdariai?

Dabar astronautai ištempę ausis klausosi.

Kęstas: Jūs kalbat lietuviškai?

Linas: Iš kur jūs išmokot lietuviškai?

Dana: O kokia kalba mes turim kalbėti, mes lietuviai.

Jonukas: Lietuvoj visi kalba lietuviškai.

Kęstas: Tai čia Lietuva? (labai nustebę)

Linās: Veskit mus pas savo vadą!

Povilas: Jūs norit Vytautą Didįjį pamatyti!

Kęstas: Jeigu jis jūsų vadas, tai norim.

Povilas: Jis yra mūsų būsimas karalius.

Vida: Kai tik sulauks karūnos iš popiežiaus, jis bus mūsų karalius.

Linās: Tai veskit mus pas jį.

Povilas: Kad jis dabar labai užimtas, jis stato naują pilį prie Nemuno, kad galėtų atsispirti prieš kryžiuočius.

Dana: Ir atkeršyti jiems už Kauno sudeginimą.

Kęstas: Žinai ką Linai, čia skamba, kaip istorijos pamoka šeštadieninėj mokykloj!

Povilas: Ką sakai? Kokia istorija?

Kęstas: Nieko, nieko!

Viktutė: O kas tokie jūs būsite?

Linās: Mes astronautai.

Dana: O iš kur jūs mokat lietuviškai?

Kęstas: Mes lietuviai astronautai.

Dana ir Vida ir Viktutė: Ai-jai-jai-jai! Tai jūs irgi lietuviai!

Povilas: Na tai prašom į svečius, papasakosit daugiau apie save.

Dana: Prašom, prašom! Šviežia duona šiandien kepta, rūgšti gira vakar raugta.

Kęstas: Tai kaip čia dabar? Kad aš nematau jokių krautuvių. Kur jūs viską galit gauti?

Linās: Kur jūs perkat maistą, drabužius?

Vida ir Vikutė: (juokiasi) Ką jis kalba?

Povilas: Mes auginam ir maistą ir drabužius.

Kęstas: Auginat drabužius?

Dana: Aišku! Vidute, Vikutė, parodykit svečiams!

Abi mergaitės ateina arčiau ir parodo verpstę ir audinį.

Vida: Štai čia vilnos nuo avies, aš verpiu kad būtų siūlą, paskui megsim šiltą megztinį.

Vikutė: Arba ausim naują audinį ir siūsime margą sijonėlį.

Dana: O dabar prašom į seklyčią, paragaukit ką užaugino mūsų numylėta žemelė.

Linās: Nuostabu! Ar jums ir namas užaugo?

Povilas: Taip, taip, mūsų žemė pilna stebuklų — ji mums viską užaugina. Tik reikia mokėti ją mylėti.

Jonukas: Tėtis vėl kerta medžius ir žada statyti naujas trobas.

Ritutė: Kad mums visiems būtų daugiau vietos.

Jonukas su Ritute susikabina rankom ir pradeda šokti.

Brolis piovē rugelius
Sesuo rišo pėdelius
Nupiauk man
Surišk man
Rugius, rugius, rugelius!

Juos paseka kiti ir iššoka nuo scenos. Jiems bėšokant, Kęstas sustabdo Liną.

Kęstas: Reikia paskambinti "mission control".

Linās: A, palauk, po vaisių paspėsime! (išeina)

Uždanga

NARVYDO KELIONĖS

Jonas Šulcas

Praėjo vienas mėnuo atostogų pas gimines. Nors buvo gan įdomu lankyti istorines vietas, bet Narvydui vistiek nusibodo. Liko dar trys savaitės. Narvydo tėvai turėjo grįžt į darbą, o jį pasiuntė pas pažįstamus į Miuncheną.

Ten Narvydas susirado draugą, kuris turėjo motociklą. Su juo daug kur nuvažiuodavo. Smagiau negu su giminėmis!

Vieną dieną Ralf, taip vadinosi jo naujasis draugas, pasiūlė nuvykti prie ežero, kur dažnai susirenka visas būrys jaunuolių.

— Bet tu ne taip apsirengęs! — tarė Ralf Narvydui. — Ten, kur mes važiuosim, niekas taip nesirengia. Aš tau surasiu mėlynas kelnės ir odinį švarką.

Kai Narvydas apsiliko, jie sėdo į motociklą ir pasuko Starnberger ežero link. Jau iš tolo garsi muzika nurodė, kur važiuoti.

— Narvydai, imk cigaretę, — pasiūlė Ralf.

— Kad aš nerūkau.

— Ką, tai dar mažytis esi! Jei nori važiuot su manim, turi išmokyti rūkyti. Visi iš tavęs juoksis, jei nerūkysi. Imk cigaretę, aš tave išmokysiu.

— Bet aš atrodau kaip visi kiti, ar neužteks?

— Hmmm. Tavo plaukai gana ilgi — gerai. Ir kelnės pakankamai apdriskusios. Tik cigaretės trūksta. Imk, įsidėk tarp lūpų, tik liežuviu nesuslapink. Užsidegęs, smarkiai trauk į vidų. Va, žiūrėk, kaip aš darau.

Narvydas nenorėjo būti mažytis. Jis paėmė cigaretę ir bandė rūkyti pagal draugo nurodymus. Po pirmo traukimo, pradėjo kosėti.

— Ha-ha-ha, — kvatojosi Ralf. — Tu tikrai dar pirmokas. Bet nenusimink, ligi vakaro išmoksi. Trauk dar kartą, tik ramiai, nesinervuok!

Narvydas vėl atsargiai patraukė. Jiedu jau vaikščiojo tarp jaunuolių palapinių, ir jis labai stengėsi taisyklingai rūkyti. Jis giliai traukė dūmus, kol cigaretė pasibaigė, bijodamas, kad kas nepastebėtų, jog jis nemoka rūkyti.

Pabaigęs cigaretę, Narvydas pasijuto visai blogai. Galva pradėjo suktis, pilvas suskaudo. Jam pasidarė labai negera. Užlindęs už palapinės, jis pasislėpė.

— Ką, ar sergi? — paklausė Ralf. — Geriau einam iš čia. Jei kas tave pamatys, tikrai juoksis.

Tą naktį Narvydas nuėjo gulti neramus. Jis atsiminė, ką tėvai jam sakė apie rūkymą. Bet jei jis nerūkys, Ralf nepriims pas savo draugus...

Narvydas ilgai galvojo, nežinodamas, ką daryti. O gal geriausia būtų pabėgti, gaut darbą laive ir kur nors išplaukti. Tada viskas išsispręstų...

Bet sekančią dieną Narvydas praleido lovoj. Jam labai galva skaudėjo ir valgyt negalėjo. Ralf paskambino, kad jo motociklas sugedo, ir jis eina darbą gaut, nes neturi iš ko mokėti už pataisymą.

(Bus daugiau)

ŠYPSNIUKAI

Jonas: Tėtuk, ar gali parašyti savo pavarde užsimerkęs?

Tėvas: Manau, kad galėčiau.

Jonas: Gerai. Užsimerk ir pasirašyk ant mano pažymių knygutės.

Mama: Maryte, salotos labai neskanios. Ar gerai nuplovei?

Marytė: Aš labai gerai nuploviau — net su muilu!

Tėvas: Kas atsitiko? Paprastai telefonu kalbi visą valandą, šiandien tik pusę?...

Duktė: O, aš pasukau klaidingą numerį!

Saulius: Tai kaip sekasi gydytis?

Paulius: Daktaras liepė gerti sunkos stiklą po karštos vonios.

Saulius: Ar padėjo?

Paulius: Kad vonioj tiek daug vandens, ilgai trunka išgerti, tada sunka netelpa...

Rimas: Ką, buvai zoologijos sode ir nematei dramblio?

Romas: Mačiau kažkokį didelį žvėrį, bet nepažinau. Jis nešiojo saulės akinius.

Ina: Ką man nešioti prie mano žalių ir fioletinių kojinių?

Lina: Ilgus botus.

Jurgutis: Tėveli, man rodos, kad tu augi ir augi.

Tėtis: Ne, vaikeli, aš jau seniai nu stojau augti.

Jurgutis: Bet kad tavo galva vis išlenda per plaukus...

Tomas: Duok man kastuvą, greit!

Petras: Kas yra?

Tomas: Mano broliukas įkrito į purvą ligi batų šniūrelių. Turiu jį iškasti.

Petras: Kodėl jis neišlipa?

Tomas: Greit duok kastuvą. Jis krito galva žemyn!

1 Paukštis: Žiūrėk, ką tik praskrido lėktuvas su dviem motorais! Ar tu nenorėtum taip greitai lėkti?

2 Paukštis: Jei aš turėčiau dvi uodegas ir abi taip degtų, manęs nė nematytum!

Mokytoja: Ar išaiškini, kaip numesti kiaušinį tris pėdas taip, kad nesudužtų?

Mokinys: Žinoma. Laikyk kiaušinį keturias pėdas nuo žemės. Tada paleisk, ir jis tris pėdas kris nesudužęs... O paskui bėk, kad mama nepamatytų!

Skautas: Ar žinai, kaip sukurti ugnį, naudojant du pagaliukus?

Skautė: Labai lengva! Vienas iš tų pagaliukų turi būti degtukas.

Moteris: Ponas policininke, kaip man pasiekti ligoninę?

Policininkas: Tik pastovėkit čia, vidury kelio!

Ponas: Ką ta musė veikia mano sriuboj?

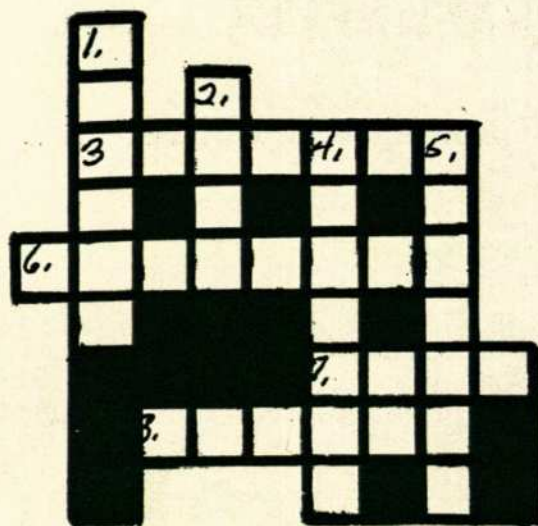
Patarnautojas: Man atrodo, kad ji labai greitai plaukia...

PAKRAPŠTYK PAKAUŠĮ

paruošė Jurgis Joga

Žemyn

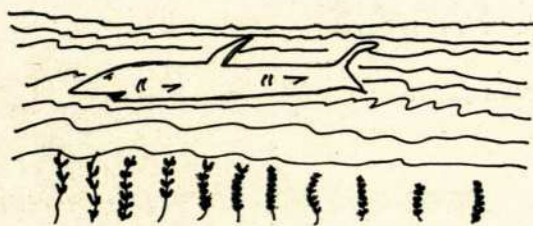
Skersai

1. Paukštis, kuris yra išperėtas kito paukščio lizde.
2. Skylė.
3. Ant ratų, ant stogo stato savo lizdą.
4. Daiktas, kuris nurodo kryptį — kur reikia važiuoti arba eiti.
5. Tai, kas paukščio kūne dirba, kaip girkos.
6. Lietuvos pušyno paukščiai. Jų garsas — čak-čak-čak.
7. Pietų Amerikoje plačiai auginama ir Amerikoje plačiai geriama.
8. Kai žmogus daro ką nors su noru...

Balandžio mėnesio galvosūkių atsakymus siųskite:

TAŠKŲ BANKAS
85 House Drive
Akron, Ohio 44319

Kovo galvosūkių atsakymai: 1. Pietų Karolina (South Carolina); 2. rankovė ir t. t.; 3. Prescott, Arizona; 4. kryžius; 5. žalia, balta ir raudona.

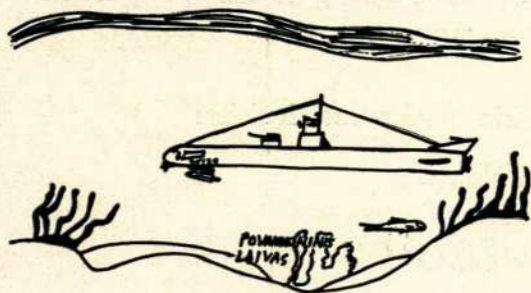

Ryklis jūroje
Linās Gervelis, Providence, R. I.

Rožės
Rimas Saulėnas,
Providence, R. I.

PAVEIKSLŲ paroda

Povandeninis laivas
Vytenis Prekeris, New York

Mano draugas, Plaukas
Daina Buivytė, Baltimore